

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

12 юни 2019 година*

„Публична служба — Длъжностни лица — Член 42в от Правилника — Задължаване за ползване на отпуск в интерес на службата — Автоматично пенсиониране — Акт, неподлежащ на обжалване — Частична недопустимост — Приложно поле на закона — Служебно разглеждане — Буквално, систематично и телеологично тълкуване“

По дело T-167/17

RV, бивше длъжностно лице на Европейската комисия, представляван първоначално от J.-N. Louis и N. de Montigny, впоследствие от J.-N. Louis, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват G. Berscheid и D. Martin, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Европейски парламент, представляван първоначално от J. Steele и D. Nessaf, впоследствие от J. Steele и M. Rantala, и накрая от J. Steele и C. González Argüelles, в качеството на представители,

и от

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват M. Bauer и R. Meyer, в качеството на представители,

встъпили страни,

с предмет искане на основание член 270 ДФЕС за отмяна на решението на Комисията от 21 декември 2016 г., с което жалбоподателят е задължен да ползва отпуск в интерес на службата в съответствие с член 42в от Правилника на длъжностните лица на Европейския съюз и същевременно е автоматично пенсиониран съобразно пета алинея от тази разпоредба,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: М. Prek, председател, Е. Buttigieg (докладчик) и В. Berke, съдии,

* Език на производството: френски.

секретар: М. Marescaux, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 18 януари 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

- 1 Правилникът за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) е приет с Регламент (ЕИО, Евратом, ЕОВС) № 259/68 на Съвета от 29 февруари 1968 година за установяване на Правилник за длъжностните лица на Европейските общности и Условия за работа на другите служители на Европейските общности и установяване на специални мерки, временно приложими за длъжностни лица на Комисията (ОВ L 56, 1968 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 8, стр. 12), изменен по-специално с Регламент (ЕС, Евратом) № 1023/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 г. (ОВ L 287, 2013 г., стр. 15).
- 2 Член 35 от Правилника е част от озаглавената „Административен статут“ глава 2 от дял III от Правилника и предвижда, че длъжностното лице може да има един от следните административни статутни: в активна заетост, в командировка, в отпуск по лични причини, в неактивна заетост, в отпуск за отбиване на военна служба, в отпуск за отглеждане на дете или в отпуск по семейни причини и в отпуск в интерес на службата.
- 3 Член 42в от Правилника, който е част от същата глава, предвижда:

„Най-рано пет години преди настъпването на пенсионна възраст на длъжностно лице, длъжностно лице с най-малко десет години служебен стаж може да бъде задължен[о] да ползва с решение на органа по назначаването отпуск в интерес на службата, за организационни нужди, свързани с придобиването на нови компетентности в рамките на институциите.

Общият брой на длъжностните лица, задължени да ползват отпуск в интерес на службата, за всяка година не може да надвишава 5 % от броя на длъжностните лица във всички институции, които са се пенсионирали през предходната година. Така изчисленият общ брой се разпределя между институциите съгласно съответния им брой длъжностни лица към 31 декември предходната година. За всяка институция резултатът от това разпределение се закръгля към най-близкото по-голямо цяло число.

Този отпуск не съставлява дисциплинарна мярка.

Продължителността на отпуска съответства по принцип на периода до момента, в който длъжностното лице достига пенсионна възраст. В изключителни ситуации обаче органът по назначаването може да реши да прекрати отпуска и да възстанови длъжностното лице на работа.

Когато длъжностно лице, задължено да ползва отпуск в интерес на службата, достигне пенсионна възраст, то се пенсионира автоматично.

Отпускът в интерес на службата се урежда със следните правила:

- а) на длъжността, заемана от длъжностното лице в отпуск, може да бъде назначено друго длъжностно лице;
- б) длъжностно лице, задължено да ползва отпуск в интерес на службата, няма право на повишаване в по-висока стъпка или повишаване в степен.

Така задълженото да ползва отпуск в интерес на службата длъжностно лице получава обезщетение, изчислено в съответствие с приложение IV.

По искане на длъжностното лице от обезщетението се приспадат вноските за пенсионноосигурителната схема, изчислени на база на това обезщетение. В такъв случай периодът на трудов стаж като длъжностно лице в отпуск в интерес на службата, се взема предвид за целите на изчисляването на годините на осигурителен стаж по смисъла на член 2 от приложение VIII.

По отношение на обезщетението не се прилага корекционен коефициент“.

- 4 Член 47 от Правилника е част от озаглавената „Прекратяване на служебното правоотношение“ глава 4 от дял III от Правилника. Този член предвижда, че служебното правоотношение се прекратява при оставка, задължителна оставка, отстраняване от длъжност в интерес на службата, уволнение поради професионална некомпетентност, отстраняване от служба, пенсиониране или смърт.
- 5 Член 52, първа алинея, букви а) и б) от Правилника, който също е част от глава 4, предвижда по-специално че без да се засягат разпоредбите на член 50 от Правилника (който се отнася за пенсионирането в интерес на службата на длъжностни лица на ръководни длъжности), длъжностното лице се пенсионира автоматично в последния ден на месеца, през който навърши 66 години, или по негово искане в последния ден от месеца, за който е подадено искането, ако е достигнало пенсионна възраст.
- 6 Приложение XIII към Правилника съдържа преходни мерки, приложими за длъжностните лица.
- 7 Член 22, параграф 1 от приложение XIII към Правилника гласи:

„1. Длъжностни лица, които към 1 май 2004 г. имат 20 или повече години служба, придобиват право на пенсия за осигурителен стаж при навършване на 60 години.

Длъжностни лица, които към 1 май 2014 г. са на възраст 35 или повече години и които са постъпили на служба преди 1 януари 2014 г., придобиват право на пенсия за осигурителен стаж при навършването на възрастта, посочена в следната таблица:

Възраст към 1 май 2014 г.	Пенсионна възраст
60 години и повече	60 години
59 години	60 години и 2 месеца
58 години	60 години и 4 месеца
[...]	[...]
35 години	64 години и 8 месеца

Длъжностни лица, които към 1 май 2014 г. не са навършили 35-годишна възраст, придобиват право на пенсия за осигурителен стаж при навършване на 65 години.

Независимо от това, за длъжностни лица, които към 1 май 2014 г. са на възраст 45 или повече години и са постъпили на служба между 1 май 2004 г. и 31 декември 2013 г., пенсионната възраст остава 63 години.

Освен ако в настоящия правилник не е предвидено друго, за длъжностни лица, постъпили на служба преди 1 януари 2014 г., възрастта за пенсиониране, която се взема предвид при всички позовавания на възрастта за пенсиониране в настоящия правилник, се определя по реда на горните разпоредби“.

- 8 Член 23, параграф 1 от приложение XIII към Правилника предвижда по-специално, че длъжностно лице, което е на служба преди 1 януари 2014 г., се пенсионира автоматично на последния ден от месеца, през който навършва 65-годишна възраст.

Обстоятелствата по спора

- 9 Жалбоподателят, RV, е бивше длъжностно лице на Европейската комисия. Той е роден на 10 януари 1956 г. и постъпва на служба в тази институция на 1 септември 1992 г. От 1 февруари 2009 г. той е назначен в генерална дирекция (ГД) „Регионална и селищна политика“. На 1 януари 2013 г. е повишен в степен AST 9.
- 10 С писмо от 30 ноември 2016 г. генерална дирекция (ГД) „Човешки ресурси и сигурност“ уведомява жалбоподателя за намерението на органа по назначаването (наричан по-нататък „ОН“) да го задължи да ползва отпуск в интерес на службата съгласно член 42в от Правилника, считано от 1 април 2017 г.
- 11 С електронно писмо от 6 декември 2016 г. жалбоподателят потвърждава получаването на писмото от 30 ноември 2016 г. и иска разяснения относно пенсионните си права, както и относно различни практически аспекти във връзка със задължаването му да ползва отпуск в интерес на службата съгласно член 42в от Правилника.
- 12 С електронно писмо от 8 декември 2016 г. Службата за управление и плащане по индивидуални права (РМО) на Комисията изпраща на жалбоподателя временното изчисление на пенсионното обезщетение, което му се полага съгласно член 42в от Правилника, като същевременно уточнява, че електронното писмо му е изпратено за сведение и че то не представлява решение на ОН, което може да бъде обжалвано.
- 13 На среща, проведена на 15 декември 2016 г., началникът на отдел „Управление на кариерното развитие и мобилност“ на ГД „Човешки ресурси и сигурност“ уведомява по-специално жалбоподателя, че тъй като е достигнал „пенсионна възраст“ по смисъла на член 22, параграф 1 от приложение XIII към Правилника и в случай че ОН вземе решение да го задължи да ползва отпуск в интерес на службата, той ще бъде направо пенсиониран на 1 април 2017 г. На тази дата, в съответствие с изчисленията, получени от РМО, жалбоподателят ще е придобил 54,9 % от пенсионните права и размерът на пенсията му ще бъде 4 040,99 EUR. Жалбоподателят посочва, че не е получил точна информация относно последиците от задължаването му да ползва отпуск в интерес на службата и че ако е бил получил такава информация, не би дал съгласието си да излезе в отпуск в интерес на службата. Жалбоподателят също така посочва, че не е възнамерявал да се пенсионира автоматично от 1 април 2017 г., а искал да бъде оставен на служба, за да има възможност да придобие допълнителни пенсионни права. В случай че ОН

реши да го задължи да ползва в отпуск в интерес на службата, жалбоподателят посочва, че датата 1 април 2017 г. била преждевременно определена и че той се нуждаел от допълнителни два или три месеца, за да се подготви за пенсиониране.

- 14 След тази среща, на 20 декември 2016 г., отделът „Управление на кариерното развитие и мобилност“ на ГД „Човешки ресурси и сигурност“ изпраща на ОН становище в подкрепа на прилагането на член 42в от Правилника по отношение на жалбоподателя.
- 15 С решение от 21 декември 2016 г. ОН решава, от една страна, да задължи жалбоподателя да ползва отпуск в интерес на службата съгласно член 42в от Правилника, считано от 1 април 2017 г., и от друга страна, предвид факта че той вече е навършил „пенсионна възраст“ съгласно член 22, параграф 1 от приложение XIII към Правилника, да го пенсионира автоматично от същата дата на основание член 42в, пета алинея от Правилника (наричано по-нататък „обжалваното решение“).
- 16 На 13 март 2017 г. жалбоподателят подава жалба по административен ред срещу обжалваното решение на основание член 90, параграф 2 от Правилника.
- 17 На 16 март 2017 г. отдел „Пенсии“ на РМО изпраща на жалбоподателя становище относно изчисляването на пенсионното обезщетение, предвидено в член 42в от Правилника. Съгласно това становище жалбоподателят получава горепосоченото обезщетение, съответстващо на 100 % от основната заплата, от 1 април 2017 г. до 30 април 2017 г., а изплащането на пенсия започва от 1 май 2017 г.
- 18 На 31 март 2017 г. процесуалният представител на жалбоподателя изпраща електронно писмо до Комисията, в което изтъква, че „решението“ на РМО от 16 март 2017 г. заменя обжалваното решение, доколкото променя административното положение на жалбоподателя, и твърди, че жалбоподателят не е бил уведомен за него в нарушение на член 25 от Правилника и на принципите на добро управление и на добра администрация, произтичащи от член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Поради това процесуалният представител на жалбоподателя пояснява, че подадената по административен ред жалба е насочена и срещу „новото решение“ на Комисията от 16 март 2017 г.
- 19 Подадената от жалбоподателя по административен ред жалба е отхвърлена с изрично решение на ОН от 27 юли 2017 г.

Производството и исканията на страните

- 20 На 16 март 2017 г. жалбоподателят подава жалбата по настоящото дело в секретариата на Общия съд.
- 21 С отделна молба, подадена в секретариата на Общия съд същия ден, жалбоподателят прави искане да се запази неговата анонимност съгласно член 66 от Процедурния правилник на Общия съд. С решение от 19 май 2017 г. Общият съд уважава това искане.
- 22 С отделна молба, подадена на 16 март 2017 г. в секретариата на Общия съд, жалбоподателят иска жалбата по настоящото производство да бъде разгледана по реда на бързото производство съгласно член 152 от Процедурния правилник.
- 23 С отделна молба, подадена в секретариата на Общия съд същия ден, жалбоподателят иска на основание членове 278 ДФЕС и 279 ДФЕС изпълнението на обжалваното решение да бъде спряно по реда за налагане на временни мерки. Производството по главното дело е спряно съгласно член 91, параграф 4 от Правилника.

- 24 С определение от 24 март 2017 г., RV/Комисия (Т-167/17 R, непубликувано, EU:T:2017:218), председателят на Общия съд отхвърля подадената от жалбоподателя молба за допускане на обезпечителни мерки поради липса на неотложност.
- 25 С отделни молби, подадени в секретариата на Общия съд, съответно на 8 и 12 май 2017 г., Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз искат да встъпят в настоящото производство в подкрепа на исканията на Комисията.
- 26 Съгласно член 91, параграф 4 от Правилника производството по главното дело е възобновено след приемането на 27 юли 2017 г. на решението за изричен отказ по жалбата, подадена от жалбоподателя по административен ред.
- 27 С решения на председателя на втори състав на Общия съд, съответно от 16 и 11 август 2017 г., Парламентът и Съветът са допуснати да встъпят в производството в подкрепа на исканията на Комисията.
- 28 С решение от 18 август 2017 г. Общият съд (втори състав) отхвърля искането на жалбоподателя за разглеждане по реда на бързото производство.
- 29 На 29 и 30 ноември 2017 г. съответно Парламентът и Съветът представят писмените си становища при встъпване.
- 30 На 22 февруари 2018 г. секретариатът на Общия съд уведомява страните, че писмената фаза на производството е приключила.
- 31 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 7 март 2018 г., жалбоподателят подава мотивирано искане по член 106 от Процедурния правилник да бъде изслушан в рамките на устната фаза на производството.
- 32 По предложение на съдията докладчик Общият съд (втори състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник, приканва Комисията да представи документ, а всички страни — да отговорят писмено на въпрос. Всички страни се отзовават на тази покана в определения срок, с изключение на жалбоподателя, който представя писмения си отговор след изтичане на срока. С решение на председателя на втори състав на Общия съд от 15 януари 2019 г. писменият отговор на жалбоподателя, както и писмото му, с което се обосновава представянето на отговора след изтичане на срока, са приложени към преписката по делото.
- 33 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 18 януари 2019 г.
- 34 С жалбата си жалбоподателят иска от Общия съд:
- да отмени обжалваното решение,
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 35 В репликата жалбоподателят моли Общия съд „ако е необходимо, да отмени решението на Комисията от 16 март 2017 г., с което се определя датата 1 май 2017 г. като дата на автоматично[то му] пенсиониране“.
- 36 Комисията иска от Общия съд:
- да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

37 Парламентът моли Общия съд да отхвърли жалбата.

38 Съветът моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По допустимостта на искането за отмяна на „решението“ на Комисията от 16 март 2017 г.

39 Комисията поддържа, че искането за отмяна на нейното „решение“ от 16 март 2017 г., с което се определят имуществените права на жалбоподателя, е недопустимо. От една страна, тя твърди, че Общият съд не е редовно сезиран с този въпрос, тъй като посоченото искане не се съдържа в жалбата и жалбоподателят не е подал допълнителна жалба в това отношение. Затова Комисията счита, че жалбоподателят не може да разшири обхвата на жалбата си, така че тя да обхване и посоченото „решение“ от 16 март 2017 г. От друга страна, Комисията твърди, че това „решение“ е прието като продължение на обжалваното решение и само определя имуществените права на жалбоподателя съгласно член 10 от приложение VIII към Правилника. Следователно то не променя правното му положение.

40 Жалбоподателят възразява, че тъй като е узнал за отговора на подадената от него жалба по административен ред едва след като е сезирал Общия съд, той има процесуална легитимация да измени и да разшири исканията си, така че те да обхванат и „решението“ от 16 март 2017 г.

41 Следва да се припомни, че съгласно член 91, параграф 1 от Правилника само искове или жалби, насочени срещу акт, засягащ неблагоприятно жалбоподателя, са допустими.

42 Съгласно постоянната съдебна практика актове или решения, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна, представляват само мерките, пораждащи задължително правно действие, което може да засегне пряко и непосредствено интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение (вж. решение от 23 ноември 2016 г., Alsteens/Комисия, Т-328/15 Р, непубликувано, ЕУ:Т:2016:671, т. 113 и цитираната съдебна практика).

43 В случая следва да се припомни, от една страна, че с обжалваното решение жалбоподателят е задължен да ползва отпуск в интерес на службата и същевременно автоматично е пенсиониран, считано от 1 април 2017 г., съгласно член 42в от Правилника, а от друга страна, че със становището на РМО от 16 март 2017 г. (вж. т. 17 по-горе), което жалбоподателят определя като „решение“, се уточнява, че през април 2017 г. жалбоподателят ще получи обезщетението, предвидено в член 42в, седма алинея от Правилника, съответстващо на 100 % от основната заплата, и че изплащането на пенсията за прослужено време започва от 1 май 2017 г.

44 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 10 от приложение VIII към Правилника:

„Изплащането на пенсия започва от първия ден на календарния месец, следващ месеца, през който длъжностното лице служебно или по негово заявление придобива право на тази пенсия; то продължава да получава заплата си до датата, от която е дължима пенсията“.

- 45 Както уточнява Комисията, без това да е оспорено, със становището на РМО от 16 март 2017 г. се прилага член 10 от приложение VIII към Правилника. Всъщност съгласно тази разпоредба жалбоподателят трябва да започне да получава пенсия за осигурителен стаж от май 2017 г., тоест от календарния месец, следващ месеца (април 2017 г.), през който придобива право на тази пенсия по силата на обжалваното решение. Междувременно, тоест за април 2017 г., съгласно тази разпоредба жалбоподателят трябва да получи „заплата“, която в неговия случай и както посочва Комисията, трябва да се тълкува като съответстваща на обезщетението, предвидено в член 42в, седма алинея от Правилника, предвид факта че с обжалваното решение той е задължен да ползва отпуск в интерес на службата от 1 април 2017 г.
- 46 При това положение се оказва, че в становището на РМО от 16 март 2017 г. само се уточняват имуществените права на жалбоподателя, произтичащи от обжалваното решение и от прилагането на член 10 от приложение VIII към Правилника, и следователно то се явява продължение на обжалваното решение. При тези обстоятелства и с оглед на цитираната в точка 42 по-горе съдебна практика следва да се отбележи, че посоченото становище не произвежда задължителни правни последици, които да могат да засегнат пряко и непосредствено интересите на жалбоподателя, като се измени съществено правното му положение, като това положение се определя единствено от обжалваното решение, което в случая представлява единственият акт с неблагоприятни за жалбоподателя последици.
- 47 Следователно становището на РМО от 16 март 2017 г. не представлява обжалваем акт и искането за отмяната му трябва да се отхвърли като недопустимо.

По същество

По възможността Общият съд да разгледа в конкретния случай основанието, изведено от несъобразяване с приложното поле на закона

- 48 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага четири основания — с първото се твърди нарушение на основните процедурни изисквания и незаконосъобразност на свободно делегиране на правомощията на ОН относно прилагането на член 42в от Правилника, с второто — нарушение на принципа на равно третиране и недопускане на дискриминация, с третото — незаконосъобразност на член 42в от Правилника, доколкото тази разпоредба нарушава съображения 2, 14 и 29 от Регламент № 1023/2013 и не предвижда преходни мерки, които позволяват постепенното ѝ прилагане, и четвъртото — изведено от нарушение на принципите на пропорционалност, на оправданите правни очаквания и на задължението за полагане на грижа, както и от явна грешка в преценката. В съдебното заседание жалбоподателят посочва, че се отказва от второто основание, посочено по-горе.
- 49 Освен това в писменото си становище по изявленията при встъпване на Парламента и на Съвета жалбоподателят цитира части от определението от 18 май 2017 г., RW/Комисия (T-170/17 R, непубликувано, EU:T:2017:351), без да прави категорични изводи.
- 50 Всъщност в определението от 18 май 2017 г., RW/Комисия (T-170/17 R, непубликувано, EU:T:2017:351), председателят на Общия съд, произнасяйки се като съдия по обезпечителното производство, постановява спиране на изпълнението на решението на Комисията, с което жалбоподателят в настоящото производство се задължава да ползва отпуск в интерес на службата и същевременно да се пенсионира автоматично съгласно член 42в, пета алинея от Правилника, предвид факта че е достигнал „пенсионна възраст“ по смисъла на член 22, параграф 1 от приложение XIII към Правилника (определение от 18 май 2017 г., RW/Комисия, непубликувано, EU:T:2017:351, т. 16). В рамките на разглеждането на *fumus boni juris* и в

отговор на първите две основания, с които се твърди съответно нарушение на членове 47 и 52 от Правилника и несъобразяване с приложното поле на член 42в от Правилника, съдията по обезпечителното производство излага следните съображения.

- 51 На първо място, съдията по обезпечителното производство констатира *prima facie*, че членове 22 и 23 от приложение XIII към Правилника правят, също като член 52 от Правилника, ясно разграничение между законоустановена пенсионна възраст, на която длъжностното лице се пенсионира автоматично, и най-ранната възраст за пенсиониране, като последната се разбира като възрастта, от която длъжностното лице може да подаде заявление за пенсиониране (определение от 18 май 2017 г., RW/Комисия, T-170/17 R, непубликувано, EU:T:2017:351, т. 50).
- 52 На второ място, съдията по обезпечителното производство приема, че дори на пръв поглед от гледна точка на структурата да могат да възникнат някои затруднения във връзка със съгласуваното прилагане, от една страна, на разпоредбите на Правилника, уреждащи по принцип пенсионирането и прекратяването на служебното правоотношение, и от друга страна, член 42в от Правилника, пета алинея от последния член все пак изрично предвижда, че когато „длъжностно лице, задължено да ползва отпуск в интерес на службата, достигне пенсионна възраст, то се пенсионира автоматично“. В този смисъл според съдията по обезпечителното производство, ако член 42в от Правилника трябва да се счита за *lex specialis*, все пак следва да се определи неговият обхват (определение от 18 май 2017 г., RW/Комисия, T-170/17 R, непубликувано, EU:T:2017:351, т. 52 и 54).
- 53 Така, на трето място, съдията по обезпечителното производство е счел, че следва да се установи дали на пръв поглед член 42в от Правилника позволява длъжностно лице, което е достигнало минималната възраст за пенсиониране, да бъде задължено против волята му да ползва отпуск в интерес на службата и същевременно да бъде пенсионирано автоматично (определение от 18 май 2017 г., RW/Комисия, T-170/17 R, непубликувано, EU:T:2017:351, т. 55). Съдията по обезпечителното производство стига до извода, че на пръв поглед при буквалното ѝ тълкуване тази разпоредба не позволява това (определение от 18 май 2017 г., RW/Комисия, T-170/17 R, непубликувано, EU:T:2017:351, т. 56—63).
- 54 Посочените по-горе съображения на съдията по обезпечителното производство в определение от 18 май 2017 г., RW/Комисия (T-170/17 R, непубликувано, EU:T:2017:351), се отнасят до приложното поле на член 42в от Правилника, доколкото задължаването за ползване на отпуск в интерес на службата и същевременно автоматичното пенсиониране са последица от прилагането на тази разпоредба спрямо длъжностно лице, което е постъпило на служба преди 1 януари 2014 г., и е достигнало „пенсионна възраст“, като тази възраст се тълкува от Комисията като възрастта, определена в член 22, параграф 1, пета алинея от приложение XIII към Правилника. Съгласно съображенията на Комисията по това дело взаимодействието на член 42в, пета алинея от Правилника с член 22, параграф 1, пета алинея от същия води до задължаването на въпросното длъжностно лице да ползва отпуск в интерес на службата и същевременно да се пенсионира автоматично (определение от 18 май 2017 г., RW/Комисия, T-170/17 R, непубликувано, EU:T:2017:351, т. 16).
- 55 От изложените по-горе съображения на съдията по обезпечителното производство следва, че що се отнася до приложното поле на член 42в от Правилника, той е приел, че на пръв поглед тази разпоредба не може да се прилага по отношение на длъжностно лице, което е достигнало „пенсионна възраст“, доколкото това прилагане би довело до задължаване за ползване на отпуск в интерес на службата и едновременно с това до автоматично пенсиониране.
- 56 По настоящото дело е безспорно, че член 42в от Правилника е приложен по отношение на жалбоподателя към 1 април 2017 г., въпреки че той е навършил 61 години и следователно е надхвърлил „пенсионната възраст“, която за него е определена на 60 години и 4 месеца съгласно таблицата в член 22, параграф 1, втора алинея от приложение XIII към Правилника. В

този смисъл с обжалваното решение жалбоподателят е бил задължен да ползва отпуск в интерес на службата и едновременно с това да се пенсионира автоматично. При това положение, преди да се разгледат основанията, които жалбоподателят е изтъкнал, следва да се разгледа приложното поле на член 42в от Правилника, или с други думи, дали тази разпоредба може да се прилага по отношение на длъжностно лице, което, подобно на жалбоподателя, вече е достигнало „пенсионна възраст“.

- 57 Несъмнено следва да се констатира, че жалбоподателят не е повдигнал основание, с което твърди несъобразяване с приложното поле на закона, в който се съдържа въпросът, посочен в точка 56 по-горе.
- 58 Предвид това следва да се отбележи, че в рамките на третото и четвъртото основание жалбоподателят предявява оплаквания, чието разглеждане предполага тълкуване на член 42в от Правилника и определяне на приложното му поле. По-конкретно в рамките на третото основание жалбоподателят поддържа, че прилагането на член 42в от Правилника във връзка с член 22 от приложение XIII към него позволявало на администрацията „да намалява рязко и значително възрастта на прекратяване на служебното правоотношение на длъжностно лице, без да предвижда преходни мерки, които да защитят основателните му очаквания за запазването на служебното му положение до навършване на възрастта за автоматично пенсиониране съгласно член 52 от Правилника и приложение XIII към него“ (вж. т. 109 от жалбата). В рамките на четвъртото основание жалбоподателят твърди, че обжалваното решение незаконосъобразно го лишило от обезщетението, изчислено в съответствие с приложение IV към Правилника, и нарушавало член 22, параграф 2, първа алинея от приложение XIII към Правилника, доколкото го е лишило от правото му да придобие допълнителни пенсионни права съгласно последната разпоредба (т. 125—127 от жалбата). Следователно тези оплаквания се отнасят до връзката между член 42в от Правилника и други разпоредби от него и по този начин разглеждането на тези оплаквания предполага тълкуване на въпросната разпоредба и определянето на нейното приложно поле.
- 59 В това отношение от постоянната съдебна практика следва, че макар да трябва да се произнася само по искането на страните, които трябва да очертаят рамките на спора, съдът не е обвързан от доводите, изтъкнати от тях в подкрепа на исканията им, тъй като в противен случай би могъл да се окаже принуден да основе решението си на погрешни правни съображения (вж. решение от 8 юли 2010 г., Комисия/Putterie-De-Beukelaer, T-160/08 P, EU:T:2010:294, т. 65 и цитираната съдебна практика). Следователно в случая Общият съд е длъжен да разгледа въпроса дали член 42в от Правилника може да се прилага по отношение на длъжностно лице, което, подобно на жалбоподателя, вече е достигнало „пенсионната възраст“ по смисъла на член 22, параграф 1, пета алинея от приложение XIII към Правилника и в този смисъл да разгледа приложното поле на тази разпоредба, доколкото това разглеждане съставлява необходимо предварително условие за разглеждането на някои оплаквания, изложени от жалбоподателя (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2010 г., Комисия/Putterie-De-Beukelaer, T-160/08 P, EU:T:2010:294, т. 66).
- 60 Във всеки случай, дори да се предположи, че посоченият по-горе въпрос, отнасящ се до определянето на приложното поле на член 42в от Правилника, е извън обхвата на спора, очертан от страните, вече бе прието, че основанието, изведено от несъобразяването с приложното поле на закона, е абсолютно основание за отмяна и съдът на Съюза следва да го разгледа служебно (решение от 15 юли 1994 г., Browet и др./Комисия, T-576/93—T-582/93, EU:T:1994:93, т. 35).
- 61 Всъщност в случая, ако Общият съд не разгледа служебно въпроса дали обжалваното решение е прието въз основа на норма, а именно на член 42в от Правилника, която не може да бъде приложена в конкретния случай, и ако впоследствие се произнесе по спора, с който е сезиран, като самият той приложи такава норма, той ще допусне явно неизпълнение на задължението си

да упражни контрол за законосъобразност (вж. в този смисъл решение от 21 февруари 2008 г., Putterie-De-Beukelaer/Комисия, F-31/07, EU:F:2008:23, т. 51, което в това отношение не е отменено с решение от 8 юли 2010 г., Комисия/Putterie-De-Beukelaer (T-160/08 P, EU:T:2010:294).

- 62 В рамките на писмените си отговори на поставен от Общия съд въпрос съгласно член 89 от Процедурния правилник (вж. т. 32 по-горе) страните са имали възможност да вземат отношение както по възможността на Общия съд да разгледа служебно основанието, изведено от несъобразяване с приложното поле на закона, както е уточнено в точка 56 по-горе, така и по съществуването на това основание.
- 63 По отношение на допустимостта Комисията приема, че основанието, изведено от несъобразяване с приложното поле на закона, е абсолютно основание за отмяна, което може да бъде разгледано служебно от Общия съд. Според Комисията несъобразяване с приложното поле на закона е налице, когато обжалваното решение е прието въз основа на „норма, която не може да се прилага към настоящия случай“ съгласно релевантната съдебна практика. Такъв би бил по-специално случаят с отменените регламенти или общи разпоредби за прилагане, които следователно са неприложими *ratione temporis*. Според Комисията обаче, доколкото член 42в от Правилника представлява норма, която е в сила и е приложима към настоящия спор, въпросът, повдигнат от Общия съд, не се отнася до приложното поле на закона, а до тълкуването на тази разпоредба, в случая до това дали тази разпоредба може да се прилага към съответното длъжностно лице, когато отпускът в интерес на службата също така води до автоматично пенсиониране на заинтересованото лице. Освен това Комисията посочва, че при всички положения основанието, изведено от евентуално несъобразяване с приложното поле на закона, не се съдържа в жалбата и е недопустимо поради нарушение на принципа на съгласуваност.
- 64 Съветът посочва, че основанието, с което се твърди несъобразяване с приложното поле на закона, изложено в точка 56 по-горе, представлява основание, отнасящо се до материалноправната законосъобразност на обжалваното решение и следователно не може да бъде служебно разглеждано от съда на Съюза.
- 65 Що се отнася до това възражение на Съвета, следва да се отбележи, че вече е постановено, че съдът на Съюза има възможността, и — евентуално — задължението да разглежда служебно някои основания за вътрешна законосъобразност. Такъв е случаят с основанието, с което се твърди несъобразяване с приложното поле на закона (вж. т. 60 по-горе). Също така абсолютната сила на пресъдено нещо е основание за вътрешна законосъобразност, което съдът трябва да разгледа служебно (решение от 1 юни 2006 г., P & O European Ferries (Vizcaya) и Diputación Foral de Vizcaya/Комисия, C-442/03 P и C-471/03 P, EU:C:2006:356, т. 45).
- 66 Що се отнася до възражението на Комисията (вж. т. 63 по-горе), следва да се отбележи, че от съдебната практика не следва, че основанието, с което се твърди несъобразяване с приложното поле на закона, се отнася само до неприложимостта *ratione temporis* на съответната разпоредба, а посоченото основание се отнася до всеки случай, в който разпоредбата, която служи за основание за оспорвания акт, не се прилага (вж. в този смисъл решение от 21 февруари 2008 г., Putterie-De-Beukelaer/Комисия, F-31/07, EU:F:2008:23, т. 51, което в това отношение не е отменено с решение от 8 юли 2010 г., Комисия/Putterie-De-Beukelaer (T-160/08 P, EU:T:2010:294). Освен това обстоятелството, че Общият съд трябва да тълкува член 42в от Правилника, за да се определи приложното му поле, не означава, че посоченият в точка 56 по-горе въпрос не засяга приложното поле на член 42в от Правилника. Накрая следва да се отбележи, че принципът на съгласуваност между подадената по административен ред жалба и подадената след това жалба по съдебен ред не е пречка съдът на Съюза да разглежда служебно абсолютно основание за отмяна (вж. в този смисъл решение от 14 февруари 2017 г., Kerstens/Комисия, T-270/16 P, непубликувано, EU:T:2017:74, т. 66—70).

67 С оглед на съображенията, изложени в точки 50—66 по-горе, в случая следва да се разгледа основанието, с което се твърди несъобразяване с приложното поле на член 42в от Правилника, който се отнася до въпроса дали тази разпоредба може да се прилага по отношение на длъжностно лице, което, подобно на жалбоподателя, вече е достигнало „пенсионна възраст“.

По съществуването на основанието, изведено от несъобразяване с приложното поле на закона

68 Както вече бе отбелязано (вж. т. 62 по-горе), страните са имали възможност да изложат писмено становището си по съществуването на основанието, изведено от несъобразяване с приложното поле на закона.

69 В частност, като се позовава на доводи, изведени по-специално от текста на член 42в от Правилника и на неговия смисъл и цел, Комисията оспорва, че тази разпоредба не може да се прилага за длъжностни лица, които са достигнали „пенсионна възраст“.

70 Парламентът се ограничава до това да изтъкне, че не изглежда законодателят на Съюза да е искал такова разграничение, и уточнява, че до момента не е прилагал член 42в от Правилника по отношение на длъжностни лица, които са достигнали или надхвърлили „пенсионната възраст“, както е определена в член 22 от приложение XIII към Правилника.

71 Съветът не взема становище по съществуването на посоченото по-горе основание и посочва, че не е прилагал член 42в от Правилника по отношение на длъжностни лица, които са надхвърлили „пенсионна възраст“.

72 В самото начало следва да се припомни, че жалбоподателят е бил задължен да ползва отпуск в интерес на службата и същевременно автоматично да се пенсионира по силата на прилагането на член 42в, пета алинея от Правилника във връзка с член 22, параграф 1 от приложение XIII към Правилника (вж. т. 15 по-горе).

73 Всъщност от член 42в, пета алинея от Правилника недвусмислено следва, че задължаването за ползване на отпуск в интерес на службата на съответните длъжностни лица не може да се разпростре отвъд „пенсионната възраст“, тъй като за длъжностните лица, които са постъпили на служба преди 1 януари 2014 г., тази възраст се определя съгласно член 22, параграф 1, пета алинея от приложение XIII към Правилника, така че ако задължаването за ползване на отпуск в интерес на службата се отнася до длъжностно лице, което вече е достигнало посочената „пенсионна възраст“, то трябва същевременно да бъде автоматично пенсионирано. Тези съображения се прилагат в обжалваното решение, като се има предвид, че към датата на влизане в сила на обжалваното решение жалбоподателят вече е бил достигнал „пенсионна възраст“ (вж. т. 56 по-горе).

74 От това следва, че при разглеждането на въпроса дали член 42в от Правилника може да се прилага по отношение на длъжностно лице, което е достигнало „пенсионна възраст“, съдът на Съюза трябва да вземе предвид обстоятелството, че това прилагане води до задължаване за ползване на отпуск и същевременно до автоматично пенсиониране на съответното длъжностно лице.

75 Разглеждането на горепосочения въпрос изисква тълкуване на член 42в от Правилника.

– По буквалното тълкуване

76 Член 42в, първа алинея от Правилника предвижда, че задължаването на длъжностно лице да ползва отпуск в интерес на службата се прилага „не по-рано от пет години преди настъпването на пенсионна възраст“. Както твърди по същество Комисията, изразът „пенсионна възраст“ в

член 42в, първа алинея от Правилника съответства на израза „пенсионна възраст“ в четвърта и пета алинея от тази разпоредба. Ето защо, за да се определи „пенсионната възраст на длъжностно лице“ съгласно член 42в, първа алинея от Правилника, що се отнася до длъжностните лица, които са постъпили на служба преди 1 януари 2014 г., подобно на определянето на „пенсионната възраст“ съгласно член 42в, четвърта и пета алинея от Правилника, следва да се използва член 22, параграф 1, пета алинея от приложение XIII към Правилника, в който се уточнява:

„Освен ако в настоящия правилник не е предвидено друго, за длъжностни лица, постъпили на служба преди 1 януари 2014 г., възрастта за пенсиониране, която се взема предвид при всички позовавания на възрастта за пенсиониране в настоящия правилник, се определя по реда на горните разпоредби“.

77 Изразът „горните разпоредби“ в член 22, параграф 1, пета алинея от приложение XIII към Правилника препраща към първите четири алинеи от тази разпоредба, в които се уточнява възрастта, на която длъжностните лица, които са постъпили на служба преди 1 януари 2014 г., придобиват право на пенсия за осигурителен стаж.

78 Що се отнася до длъжностните лица, които са постъпили на служба след 1 януари 2014 г., изразът „пенсионна възраст на длъжностно лице“ в член 42в, първа алинея от Правилника препраща към пенсионната възраст за автоматично пенсиониране, предвидена в член 52, първа алинея, буква а) от Правилника, която е 66 години, както страните потвърждават в съдебното заседание.

79 При това положение от текста на член 42в, първа алинея от Правилника следва, че тази разпоредба предоставя информация за датата, от която тази разпоредба може да се прилага за длъжностно лице, а именно „най-рано пет години преди настъпването на пенсионна възраст“. Освен това, както правилно твърди Комисията, що се отнася до длъжностните лица, постъпили на служба преди 1 януари 2014 г., текстът на тази разпоредба не изключва възможността тя да се прилага към длъжностно лице, което е навършило и a fortiori надхвърлило „пенсионна възраст“.

80 При това положение следва да се припомни, че член 42в, четвърта алинея от Правилника предвижда, че продължителността на отпуска в интерес на службата съответства „по принцип“ на периода до момента, в който длъжностното лице достига „пенсионна възраст“, но че „в изключителни ситуации“ ОН може да реши да прекрати отпуска и да възстанови длъжностното лице на работа.

81 Изразите „продължителност на отпуска“ и „периода до момента, в който длъжностното лице достига пенсионна възраст“ в член 42в, четвърта алинея, първо изречение от Правилника подкрепят извода на съдията по обезпечителното производство от 18 май 2017 г., RW/Комисия (T-170/17 R, непубликувано, EU:T:2017:351, т. 59), че отпускът в интерес на службата трябва да има известна продължителност. Обратно на посоченото от Комисията, изразът „по принцип“ в това изречение не поставя под въпрос горепосочената констатация. Всъщност тези изрази трябва да се разбират с оглед на член 42в, четвърта алинея, второ изречение от Правилника, който гласи:

„В изключителни ситуации обаче [ОН] може да реши да прекрати отпуска и да възстанови длъжностното лице на работа“.

82 Оказва се, че изразът „по принцип“ не доказва наличието на възможна дерогация от принципа, че отпускът в интерес на службата трябва да бъде с известна продължителност, а показва, че е възможно дерогирание на принципа, че отпускът в интерес на службата изтича на датата, на която съответното длъжностно лице достигне „пенсионна възраст“, като тази възможна

дерогация е свързана с обстоятелството, че в „изключителни ситуации“ ОН може да реши да възстанови длъжностното лице на работа, като по този начин прекрати отпуска в интерес на службата.

- 83 Тезата, че отпускът в интерес на службата трябва да бъде с известна продължителност, се потвърждава от текста на член 42в, пета алинея от Правилника, който предвижда, че „[к]огато длъжностно лице, задължено да ползва отпуск в интерес на службата, достигне пенсионна възраст, то се пенсионира автоматично“. От този текст, и по-специално от използването на глагола „достигам“, следва, че автоматичното пенсиониране предполага, че към датата, на която съответното длъжностно лице достига „пенсионна възраст“, то има административен статут „отпуск в интерес на службата“ и че този отпуск има известна продължителност.
- 84 От горепосочените съображения следва изводът, че текстът на член 42в от Правилника подкрепя становището, че отпускът в интерес на службата трябва да има известна продължителност, което изключва възможността задължаването за ползване на отпуск да се приложи едновременно с автоматичното пенсиониране. С оглед на съображенията в точки 73 и 74 по-горе изключването на възможността задължаването за ползване на отпуск в интерес на службата да бъде едновременно с автоматичното пенсиониране на съответното длъжностно лице означава, че посочената разпоредба не може да се прилага към длъжностни лица, които, подобно на жалбоподателя, са достигнали „пенсионна възраст“.
- 85 Следва да се провери дали този извод не се опровергава от систематичното и телеологическо тълкуване на член 42в от Правилника.

– По систематичното тълкуване

- 86 Следва да се припомни, че член 42в от Правилника е част от озаглавената „Административен статут“ глава 2 от дял III от Правилника. Съгласно член 35 от Правилника, съдържащ се в същата глава, длъжностното лице може да има един от следните административни статuti: в активна заетост, в командировка, в отпуск по лични причини, в неактивна заетост, в отпуск за отбиване на военна служба, в отпуск за отглеждане на дете или в отпуск по семейни причини и в отпуск в интерес на службата.
- 87 „Прекратяването на служебното правоотношение“ се урежда обаче от глава 4 от дял III от Правилника. В член 47, съдържащ се в тази глава, се определят случаите, при които служебното правоотношение се прекратява, като оставка, задължителна оставка, отстраняване от длъжност в интерес на службата, уволнение поради професионална некомпетентност, отстраняване от служба, пенсиониране или смърт.
- 88 От посоченото е видно, че докато отпускът в интерес на службата е замислен от законодателя на Съюза като „административен статут“, който длъжностно лице може да има по време на професионалната си кариера в институциите на Съюза, тезата на Комисията относно възможността за прилагане на член 42в от Правилника към длъжностно лице, което е достигнало „пенсионна възраст“ и по този начин относно възможността то да бъде задължено да ползва отпуск в интерес на службата едновременно с автоматичното пенсиониране, води до превръщане на разглежданата мярка от административен „статут“ в „прекратяване на служебното правоотношение“. Всъщност, както посочва съдията по обезпечителното производство в определение от 18 май 2017 г., RW/Комисия (T-170/17 R, непубликувано, EU:T:2017:351, т. 61), прилагането от Комисията на член 42в от Правилника е сходно с „автоматично пенсиониране в интерес на службата“ против волята на заинтересованото лице.

89 От изложените по-горе съображения следва, че систематичното място на член 42в от Правилника в глава 2 от дял III от същия трудно може да се съгласува с посочената теза на Комисията и във всеки случай не опровергава извода в точка 84 по-горе.

– По телеологичното тълкуване

90 Комисията поддържа, че ratio legis на член 42в от Правилника е да се подобри управлението на човешките ресурси на институциите. Тази разпоредба позволява известна гъвкавост при управлението на персонала в предпенсионна възраст или на когото предстои непосредствено пенсиониране, като същевременно предоставя на съответните лица разумно обезщетение. Според Комисията законодателят на Съюза не е възнамерявал да ограничи обхвата на текста до длъжностните лица, на които не предстои непосредствено пенсиониране. Търсеното подобрене на управлението на човешките ресурси предполагало висока степен на преценка, още повече че, от една страна, то се извършва при зачитане на интересите на съответното длъжностно лице, и от друга страна, мярката е приоритетно насочена към длъжностните лица в предпенсионна възраст. Би било парадоксално мярката да не се прилага към длъжностни лица, които вече са достигнали пенсионна възраст. В този смисъл Комисията поддържа, че това разграничаване на приложното поле на член 42в от Правилника лишава тази разпоредба от част от ефикасността ѝ и от смисъла ѝ.

91 Безспорно, както правилно изтъква Комисията, като се позовава на съображение 7 от Регламент № 1023/2013, целта на член 42в от Правилника в крайна сметка е подобряване на управлението на човешките ресурси на институциите (вж. в този смисъл решение от 14 декември 2018 г., FV/Съвет, T-750/16, обжалвано, EU:T:2018:972, т. 106, 118, 121 и 123). Въпреки това, както впрочем отбелязва самата Комисия, законодателят на Съюза се е погрижил задължаването за ползване на отпуск в интерес на службата да се извършва при зачитане на интересите на съответните длъжностни лица.

92 В това отношение следва да се припомни, че член 42в, седма алинея от Правилника предвижда, че задълженото да ползва отпуск в интерес на службата длъжностно лице получава обезщетение, изчислено в съответствие с приложение IV към Правилника. От единствения член, първа алинея от това приложение във връзка с член 42в от Правилника следва, че през първите три месеца от прилагането на мярката месечното обезщетение е равно на основната заплата на съответното длъжностно лице. От четвъртия до шестия месец то възлиза на 85 % от основната заплата, а след това и до автоматичното пенсиониране — на 70 % от основната заплата.

93 Доколкото представлява разпоредба, предвидена от законодателя на Съюза, която смекчава неблагоприятните последици за съответните длъжностни лица от задължаването за ползване на отпуск в интерес на службата, следва да се насочим към член 42в, осма алинея от Правилника, който по същество позволява на съответното длъжностно лице да продължи да прави вноски към пенсионноосигурителната схема през периода на отпуска в интерес на службата, за да увеличи размера на пенсията, която ще получи при пенсионирането си.

94 Налага се изводът, че ако се допускаше член 42в от Правилника да се прилага към длъжностно лице, достигнало „пенсионна възраст“, и следователно автоматичното му пенсиониране да бъде едновременно със задължаването му да ползва отпуск в интерес на службата, длъжностното лице нямаше да извлече полза от разпоредбите на член 42в, седма и осма алинея от Правилника, тъй като продължителността на отпуска в интерес на службата би била несъществуваща. При тези обстоятелства търсеното от законодателя на Съюза равновесие при приемането на член 42в от Правилника между съображенията, свързани с подобреното управление на човешките ресурси на институциите, и съображенията, свързани с достатъчната степен на защита на интересите на съответните длъжностни лица, би било нарушено в ущърб на последните съображения.

- 95 Освен това следва също така да се констатира, че в случай на автоматично пенсиониране едновременно със задължаването за ползване на отпуск в интерес на службата ОН няма да разполага с възможността, предвидена в член 42в, четвърта алинея от Правилника, най-малкото „в изключителни ситуации“, да прекрати отпуска в интерес на службата и да възстанови длъжностното лице на работа. От това следва, че горепосоченият случай трудно може да се съгласува с тази разпоредба, доколкото, от една страна, тя автоматично води до лишаване на институциите, чрез отнемане на правото им на преценка, от инструмент за управление на персонала, каквато е възможността за възстановяване на съответното длъжностно лице на работа, и от друга страна, лишава длъжностното лице от възможността за такова възстановяване на работа.
- 96 От горепосочените съображения следва изводът, че телеологичното тълкуване на член 42в от Правилника не подкрепя тезата на Комисията, а обратно — е в подкрепа на извода в точка 84 по-горе. Тази констатация по никакъв начин не е поставена под съмнение от решение от 14 декември 2018 г., FV/Съвет (T-750/16, обжалвано, EU:T:2018:972), на което се позовават институциите в съдебното заседание. Несъмнено в това решение Общият съд, произнасяйки се по законосъобразността на решение за прилагане на член 42в от Правилника по отношение на длъжностно лице, което не е достигнало „пенсионна възраст“, отбелязва като цел, преследвана от законодателя на Съюза чрез приемането на тази разпоредба, подобряването по отношение на разходната ефективност на инвестицията, направена за професионалното обучение на длъжностните лица, и в крайна сметка за предоставянето на институциите на допълнителен инструмент за управление на персонала (решение от 14 декември 2018 г., FV/Съвет, T-750/16, обжалвано, EU:T:2018:972, т. 106, 118, 121 и 123). Тези съображения на Общия съд обаче не са в противоречие с посочените в точки 91 и 94 по-горе съображения, свързани с търсеното от законодателя на Съюза равновесие в контекста на приемането на член 42в от Правилника.
- 97 Ето защо при тълкуването на член 42в от Правилника следва да се направи извод, че тази разпоредба не е приложима по отношение на длъжностни лица, които, подобно на жалбоподателя, са достигнали „пенсионна възраст“ по смисъла на тази разпоредба. Следователно, като е приела обжалваното решение въз основа на тази разпоредба, Комисията не се е съобразила с приложното поле на разпоредбата и поради това обжалваното решение трябва да бъде отменено, без да е необходимо да се разглеждат основанията, изложени в точка 48 по-горе.

По съдебните разноски

- 98 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 99 След като Комисията е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски, включително и тези за обезпечителното производство, в съответствие с исканията на жалбоподателя.
- 100 Парламентът и Съветът понасят направените от тях съдебни разноски в съответствие с член 138, параграф 1 от процедурния правилник.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

- 1) **Отменя решението на Европейската комисия от 21 декември 2016 г., с което RV е задължен да ползва отпуск в интерес на службата и едновременно с това автоматично е пенсиониран.**
- 2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**
- 3) **Комисията понася направените от нея съдебни разноски, както и съдебните разноски на RV, включително тези по обезпечителното производство.**
- 4) **Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз понасят направените от тях съдебни разноски.**

Prek

Buttigieg

Berke

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 юни 2019 година.

Подписи